

อดีตศาลฎีกา

ชี้ 99 ศพจบไม่จบ

แนะให้ยื่นร้องต่อ 'สมลักษณ์'อดีตศาลฎีกา-
ปช. ชี้ 99 ศพจบไม่ได้ เร่ง
ที่ประชุมศาลฎีกา เติมนามคำ □ อ่านต่อหน้า 7

● **ชี้ 99 ศพ** □ ต่อจากหน้า 1
พิพากษาเมื่อ 26 มิ.ย. 60 ลุยร้องต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ให้ตั้งคณะกรรมการไต่สวนอิสระขึ้นมาพิจารณาตั้งฟ้อง ชี้สองปมคาใจ ใช้อาวุธสงครามและใช้ทหารคุมสถานการณ์ ทั้งที่ไม่ได้ถูกฝึกมา หนุนร้อง 'ดีเอสไอ' บีผู้ปฏิบัติทำเกินกว่าเหตุ ซึ่งสามารถขัดท้อผู้สั่งการได้ เพราะกรมคุ้มครองผู้ปฏิบัติ

เมื่อวันที่ 28 มิ.ย. นางสมลักษณ์ จัดกระบวนพล อดีตคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) และอดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา กล่าวถึงแนวทางการสู้คดี 99 ศพ ภายหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาฟ้องผิดศาลเมื่อวันที่ 26 มิ.ย. 60 ล่าสุดป.ป.ช.มีมติยกคำร้องหรือฟื้นคดีเมื่อวันที่ 22 มิ.ย.ที่ผ่านมาว่า ป.ป.ช.ไม่เห็นพยานหลักฐานใหม่ จึงยืนตามมติเมื่อปี 2558 ไม่ตั้งฟ้อง มีใจความว่า มองการสังหารกรรมชนนุมนเป็นไปตามหลักสากล ผู้ชุมนุมบางรายมีอาวุธ จึงให้ทหารเข้าควบคุมขอคืนพื้นที่โดยสามารถพกอาวุธและใช้ได้ตามความสมควรและจำเป็น แต่สิ่งที่ปรากฏออกมามีผู้เสียชีวิตมากถึง 99 ศพ อาวุธที่ใช้ไม่ธรรมดา แต่เป็นยุทธโศภณ์ที่ใช้ในราชการสงครามอย่างสไนเปอร์ตามที่ปรากฏในภาพข่าว

นางสมลักษณ์กล่าวต่อว่า ตรงจุดนี้ก็จะค้านกับคำพิพากษาผลการไต่สวนชั้นสูตรพลิกศพ ผู้ชุมนุมที่เสียชีวิต 10 กว่ารายทันที เพราะไม่พบกระสุนเข้าคนปืนจากอาวุธในตัวผู้ตาย อีกทั้งคำพิพากษายังระบุว่า มาจากฝั่งเจ้าหน้าที่หน่วยไหนที่อยู่ในพื้นที่ เชื่อว่าตรงนี้จะมิข้อโต้แย้งว่าผลการไต่สวนชั้นสูตรพลิกศพที่เหลือของผู้ตายอาจมีบางรายก็ได้ที่พกอาวุธ

“แต่ส่วนตัวเห็นว่า ถึงแม้จะมีผู้ชุมนุมบางรายมีอาวุธ แต่การใช้อาวุธสงครามสังหารกรรมชนนุมนก็ยังหนักเกินความจำเป็นอยู่ดี ตามกฎหมายอาญาเจ้าหน้าที่จะใช้อาวุธได้ก็ต่อเมื่อต้องมีการต่อสู้ ไม่ใช่อีกฝ่ายมีอาวุธแล้วก็ประหารได้เลย คดี 99 ศพจึงยังจบไม่ได้ ผู้บริหารประเทศไม่มีสิทธิประหารใคร” นางสมลักษณ์กล่าว

อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกากล่าวอีกว่า สำหรับแนวทางการสู้ต่อตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4288-4289/2560 เมื่อวันที่ 26 มิ.ย.60 ที่ผ่านมามีความเห็นระบุว่า ให้ดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ 2550 ตามคำฟ้องและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้การบังคับใช้ของรัฐธรรมนูญฉบับนั้น เพื่อร้องต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้ตั้งคณะกรรมการไต่สวนอิสระขึ้นมาพิจารณาตั้งฟ้องคดี 99 ศพ “ดิฉันยังคงคาใจอยู่ 2 ข้อคือ 1.ทำไมต้องใช้อาวุธร้ายแรงเหมือนอยู่ในราชการสงคราม และ 2.ทำไมจึงใช้ทหาร ไม่ใช่ตำรวจที่ถูกฝึกมาให้ควบคุมสถานการณ์เช่นนี้ โดยเฉพาะการนำมาเทียบเคียงกับคดีสังหารกรรมชนนุมนพันธมิตร ที่ป.ป.ช.เห็นว่า การใช้ตำรวจไม่เป็นไปตามหลักสากลนั้นคนละเรื่องกัน เหตุการณ์ 7 ตุลาฯ 51 ตำรวจได้ใช้มาตรการจากเขาไปหาหนกนั้นเป็นไปตามหลักสากลแล้ว” นางสมลักษณ์กล่าว

อดีตป.ป.ช.กล่าวต่อว่า ส่วนมติป.ป.ช.ที่ระบุถึงการดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ทหารและนายทหารระดับผู้บังคับบัญชาในพื้นที่ใช้กำลังและอาวุธจนทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตให้ส่งเรื่องไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือ ดีเอสไอ ดำเนินการตาม ป.วิอาญา ตามมาตรา 89/2 ของพร.บ.ว่าด้วยป.ป.ช.นั้น เป็นการมองในกรณีว่าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการทำเกินกว่าเหตุ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผอ.สอช.และนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อดีตนายฯฯ ที่ออกคำสั่งให้เข้าสังหารกรรมชนนุมนไม่ได้มีเจตนาพิเศษ

“แต่ในมุมมองดิฉันก็ยังเห็นเจตนา เพราะมีคำให้สัมภาษณ์ออกมาลักษณะว่าให้ยิงต่ำกว่าเป้าได้ ซึ่งการชุมนุมของผู้ชุมนุมไม่ได้มีใครอยู่เฉย เหตุการณ์ชุมนุม ขาของคนหนึ่งอาจเป็นหัวของคนหนึ่งก็ได้ จึงถือว่าเล็งเห็นผลให้ผู้ชุมนุมถึงแก่ความตาย” อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกากล่าว

นางสมลักษณ์กล่าวต่อว่า เห็นด้วยอยู่เหมือนกันที่จะไปดีเอสไอแล้วให้ฟ้องเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติว่าทำเกินกว่าเหตุหรือไม่ เพราะเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการสามารถให้การขัดท้อผู้บังคับบัญชาที่สั่งการได้ โดยตามกฎหมายอาญาก็คุ้มครองเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการไว้ว่า หากผู้บังคับบัญชาออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้วผู้ปฏิบัติการเข้าใจคำสั่งนั้นชอบด้วยกฎหมาย ผู้ปฏิบัติการมีความผิดจริงแต่ไม่ต้องการโทษ

		Subject Heading :
Source :	มติชน	
Date : 30 มิ.ย. 2561	Page : 15	No: 61210072

‘โทษริบทรัพย์’ เป็นนโยบายหรือกฎหมาย?

ในการดำเนินคดีอาญา นอกจากการที่พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้ลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดฐานต่างๆ แล้ว การขอให้ศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด ถือเป็นกระบวนการสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การชำระความคดีอาญาเสร็จสิ้นไปอย่างสมบูรณ์

อย่างไรก็ดี ปัญหาเรื่องการริบทรัพย์ซึ่งถือเป็นโทษประการหนึ่งในทางอาญานั้น ได้มีความไม่ชัดเจนเกิดขึ้นในยุคปัจจุบันเมื่อโทษริบทรัพย์ถูกนำไปใช้เป็นเรื่องมือทางการเมืองการปกครองหรือเรียกได้ว่าเป็น “นโยบาย” ในการบริหารประเทศ

กล่าวคือ นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2549 ฝ่ายบ้านเมืองเล็งเห็นว่า คดีอาญาบางประเภทได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อบ้านเมืองเป็นอย่างมาก เช่น คดียาเสพติด คดีเด็กวัยรุ่นแข่งรถในทางสาธารณะหรือแม้แต่คดีเรือประมงใช้ฉนวนลากอวนรุนในการทำประมง ฝ่ายบ้านเมืองก็มักจะมองมาที่หน่วยงานอัยการและเรียกร้องให้อัยการดำเนินการอย่างเด็ดขาดในคดีนโยบายเช่นว่านี้ เพื่อให้อัยการร้องขอต่อศาลในการขอริบทรัพย์ทุกกรณีไว้ก่อนในชั้นฟ้องคดี ทั้งนี้ ด้วยความปรารถนาดีเพื่อที่จะให้ทรัพย์สินที่ถูกใช้ในการกระทำความผิด คือ รถจักรยานยนต์ที่ใช้แข่งกันหรือยานพาหนะที่ใช้บรรทุกยาเสพติด และเรือประมงอวนรุนอวนลาก ได้ถูกริบและตัดออกจากวงจรอาชญากรรมที่จะถูกนำมาใช้ในการกระทำความผิดซ้ำๆ ได้อีกต่อไป

จากประเด็นปัญหาดังกล่าว มีข้อน่าสังเกตว่าการนำนโยบายของฝ่ายบ้านเมืองที่ใช้โทษทางอาญามาเป็นนโยบายทางการปกครองนั้น จะขัดต่อหลักกฎหมายในเรื่องของการริบทรัพย์ของบุคคลอื่นผู้สุจริตด้วยหรือไม่ เพราะตามหลักกฎหมายสากลทั่วโลกถือว่า นโยบายต่างๆ ของรัฐจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย นโยบายจะอยู่เหนือกฎหมายไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้เป็นหลักกฎหมายบังคับใช้ทั้งทางอาญาและกฎหมายปกครอง

หลักกฎหมายในเรื่องของการริบทรัพย์นั้น ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 32 และมาตรา 33 โดยมีหลักเกณฑ์ว่าทรัพย์สินที่ทำหรือมีไว้เป็นความผิดในตัวเอง เช่น ยาเสพติด ให้ศาลสั่งริบทั้งสิ้น และทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการขนยาบ้า ศาลมีอำนาจสั่งริบเช่นกัน เว้นแต่ยานพาหนะนั้นเป็นทรัพย์สินที่เจ้าของหรือบุคคลอื่นไม่ได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดด้วย ศาลจะต้อง

สั่งคืนทรัพย์สินให้แก่เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริง
อย่างไรก็ดี คดีจำพวกนี้กลับมีปัญหา
ความไม่ชัดเจนในทางปฏิบัติจำนวนมากมาย
รวมไปถึงมีการเรียกรับเงินเพื่อชดเชย
ทรัพย์สินของกลางต่างๆ ทำให้คดีความไม่ลด
ลงในบ้านเมือง แต่การที่หน่วยงานรัฐหลายๆ
ฝ่ายเรียกร้องให้อัยการใช้ดุลพินิจรับทรัพย์สิน
เด็ดขาดไว้ก่อนในทุกๆ คดีที่เป็นคดีนโยบาย
นั้น จึงเป็นการทำลายหลักกฎหมายที่มุ่ง
คุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์สิน
ที่แท้จริงที่ได้เกี่ยวข้องในการกระทำความ
ผิดด้วย เช่น ในคดีที่ต้องหานำรถกระบะที่
เช่าซื้อมาจากธนาคารมาใช้ในการขนส่งยาบ้า
ธนาคารซึ่งเป็นบุคคลภายนอกคดี ย่อมมีอาจ
เข้าไปรู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดได้
ดังนั้น การที่พนักงานอัยการจะมุ่งใช้
ดุลพินิจสั่งคดีขอริบรถกระบะอย่างเดียว
นั้น จึงเป็นการไม่ถูกต้องตามหลักการของ
กฎหมายเพราะถือเป็นการกระทบสิทธิของ
บุคคลภายนอกผู้สุจริต อีกทั้งเท่ากับเป็นการ
ให้พนักงานอัยการเป็นเพียงบุรุษไปรษณีย์
หลับหูหลับตาออกคำสั่งริบทรัพย์สินไปทุกคดี
นโยบาย เป็นการขาดการใช้ดุลพินิจที่ถูกต้อง
ในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน

และถือว่าเป็นการดำเนินคดีที่ขัดต่อ
หลักกฎหมายว่าด้วยพยานหลักฐานไปโดย
สิ้นเชิง

สวนประเด็นที่ว่าพยานหลักฐานต่างๆ
ที่มีการสร้างขึ้นมาเป็นเท็จ เช่น มี
การทำสัญญาเช่าซื้อขึ้นมาภายหลังจากการ
กระทำความผิดนั้น ปัญหาไกลๆต่างๆ เหล่า
นี้ ก็ควรที่จะมุ่งให้พนักงานอัยการใช้ความ
ระมัดระวังในการตรวจสอบเอกสารสิทธิของ
เจ้าของที่แท้จริงที่ได้แย้งมาว่ามีความถูกต้อง
และน่าเชื่อถือหรือไม่ เช่นว่า สัญญาเช่าซื้อ
ที่ทำไว้กับธนาคารนั้น ควรมีน้ำหนักที่น่าเชื่อ
ถือกว่าสัญญาเช่าซื้อที่ทำขึ้นกันเองระหว่าง
บุคคลธรรมดาหรือทำไว้กับบริษัทที่อาจจะมา
เขียนปลอมขึ้นเองในภายหลังได้

ส่วนกรณีหากยังมีข้อสงสัยว่าสัญญาเช่า
ซื้อรถ เรือที่ใช้ในการกระทำความผิดว่าเป็น
สัญญาที่ทำปลอมขึ้นมา ก็ขอให้อัยการจะ
สั่งคดีและร้องขอให้ศาลริบทรัพย์สินต่อไป มีใช่
ว่าบังคับให้พนักงานอัยการหลับตาดำเนินคดี
ริบทรัพย์สินไปในทุกๆ คดีนโยบาย สิ่งนี้จึงถือว่า
ขัดต่อหลักนิติธรรมที่ถือว่ากฎหมายเป็นใหญ่
ไม่ใช่ยกเอานโยบายรัฐเป็นใหญ่กว่ากฎหมาย

สมมุติว่า มีกรณีที่เศรษฐีรายหนึ่งมาเช่า
เหมาลำเครื่องบินของสายการบินแห่งหนึ่ง
เพื่อใช้บริการเช่าบินจากกรุงเทพฯ ไปยัง
จังหวัดภูเก็ตเพื่อท่องเที่ยว แต่หากปรากฏ
ต่อมาว่าเศรษฐีรายนั้นได้นำเฮโรอีนจำนวนมาก
แอบขึ้นไปบนเครื่องบินเพื่อขนส่งและ
จำหน่ายไปยังปลายทางที่จังหวัดภูเก็ต กรณี
เช่นนี้ จึงถือว่าเฮโรอีนเป็นทรัพย์สินของกลางที่
มิใช่เป็นความผิดในตัวเอง จึงต้องถูกอัยการ
สั่งให้ศาลริบทรัพย์สินไปโดยไม่มีข้อสงสัย แต่
ในส่วนเครื่องบินที่ใช้ในการขนยาเสพติดนั้น
จะถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความ
ผิดและเช่าชายที่อัยการจะร้องขอริบต่อศาล
ด้วยหรือไม่ จะต้องแบ่งพิจารณาเป็นดังนี้
เนื่องจากเครื่องบินลำดังกล่าวเป็นเครื่องบิน
เช่าแบบเหมาลำ จึงเป็นทรัพย์สินกรรมสิทธิ์ของ
สายการบิน มิใช่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ต้องหา
เจ้าของสายการบินจึงมีสิทธิในการ
ติดตามทรัพย์สินของเขาคืนได้โดยชอบธรรม
อันเป็นสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 33

หากต่อมาบริษัทสายการบินร้องขอต่อ
พนักงานอัยการโดยมีเอกสารประกอบการ
พิสูจน์ความเป็นเจ้าของที่แท้จริง อัยการ

มีหน้าที่จะต้องให้ความเป็นธรรมกับบริษัทสายการบินและสังคมเครื่องบินของกลางให้บริษัทสายการบิน แต่หากความปรากฏเพิ่มเติมเป็นว่านักบินและลูกเรือของสายการบินดังกล่าวมีส่วนรู้เห็นในการขนถ่ายเฮโรอีนขึ้นเครื่องบินด้วย ในการพิจารณาของอัยการและศาลก็จะซับซ้อนขึ้นไปกว่าเดิม

กล่าวคือจะต้องมีหลักฐานเชื่อมโยงความผิดให้ไปถึงบริษัทสายการบินผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในเครื่องบินด้วยว่าบริษัทได้รับประโยชน์หรือรู้เห็นในการขนถ่ายเฮโรอีนด้วยหรือไม่ เพราะถ้าเป็นเพียงการกระทำของนักบินและลูกเรือในลักษณะส่วนตัวย่อมไม่มีหลักฐานเชื่อมโยงไปถึงบริษัท

กรณีเช่นนี้อัยการก็ยังคงต้องสั่งคืนเครื่องบินของกลางไปให้กับบริษัทสายการบิน แต่หากเป็นกรณีที่มีหลักฐานปรากฏชัดว่าบริษัทสายการบินได้รับประโยชน์จากการขนถ่ายเฮโรอีนในครั้งนั้นเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากการรับค่าเช่าเหมาเครื่องบิน เช่น บริษัทได้รับค่าเช่าเหมาลำที่มีอัตราแพงเกินกว่าปกติการเช่าเหมาลำเครื่องบินแบบทั่วๆ ไป หรือมีหลักฐานชัดเจนว่าบริษัททราบว่าการขนถ่ายเฮโรอีนขึ้นเครื่องบิน แต่บริษัทมิได้ทำการทักท้วงหรือมีมาตรการป้องกันใดๆ หรือเป็นกรณีที่มีการขนถ่ายเฮโรอีนดังกล่าวเป็นประจำ น่าผิดสังเกต

กรณีนี้จึงจะถือว่าบริษัทน่าจะร่วมรู้เห็นเป็นใจหรือได้ประโยชน์จากการขนถ่ายเฮโรอีน และอัยการจึงจะสามารถมีคำสั่งขอให้ศาลริบทรัพย์เครื่องบินของกลางได้

ตามตัวอย่างริบเครื่องบินในเรื่องนี้ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่า การสั่งคดีเกี่ยวกับการริบทรัพย์ของกลางนั้น อัยการจะต้องสั่งคดีไปตาม “หลักกฎหมาย” ที่ยึดโยงเฉพาะกับเอกสารพยานหลักฐานในทางคดีเท่านั้น

และหากยึดถือเอาว่าเป็นนโยบายหรือคดีสำคัญที่อัยการจะต้องขอริบทรัพย์ในทุกๆ คดีนโยบาย จะกลายเป็นว่าอัยการต้องมีคำสั่งริบเครื่องบินของกลางแต่อย่างเดียว โดยไม่มุ่งมองว่าเครื่องบินลำดังกล่าวนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นหรือไม่ หรือเจ้าของกรรมสิทธิ์ในเครื่องบินจะได้มีส่วนรู้เห็นในการขนถ่ายเฮโรอีนหรือไม่ จึงนับว่าการสั่งคดีแบบนโยบายนั้น กลับไม่ให้ความเป็นธรรมกับเจ้าของเครื่องบินในท้ายที่สุด

นอกจากนี้ หากเรามองเรื่องผลในทางคดี ย่อมจะเห็นได้ว่าแม้จะมีบทบังคับ

ให้อัยการต้องยื่นร้องขอริบทรัพย์ไว้ก่อนต่อศาลในทุกคดีนโยบายสำคัญ อัยการก็ไม่สามารถตามไปพิสูจน์พยานเอกสารได้ว่า รถเรือ หรือเครื่องบินที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ต้องหาได้ในทุกๆ คดี หรืออาจเป็นกรณีที่ธนาคารหรือเจ้าของที่แท้จริงเขาเข้ามาโต้แย้งเพื่อร้องขอคืนทรัพย์ของกลางในชั้นศาล เมื่อศาลพิจารณาลักษณะการเช่าซื้อจากธนาคารและเห็นว่าเป็นหลักฐานที่ถูกต้องแท้จริง ศาลก็ยังคงมีหน้าที่ตามกฎหมายมาตรา 33 ที่จะต้องคืนทรัพย์ให้เจ้าของที่แท้จริงอยู่ดี

ดังนั้น นโยบายให้อัยการสั่งริบทรัพย์ทุกกรณีจึงไม่ส่งผลด้านประสิทธิภาพในการดำเนินคดีอย่างเป็นธรรมแต่อย่างใด ยกเว้นแต่ประโยชน์เพียงประการเดียวเท่านั้น คือเป็นเพียงการผลักภาระให้เจ้าของที่แท้จริงที่ไม่ได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดจะต้องไปยื่นเรียกร้องสิทธิขอต่อศาลเสมอไป และเป็นการตัดสิทธิมิให้เจ้าของที่แท้จริงมาร้องขอคืนทรัพย์ในชั้นอัยการได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พนักงานอัยการจะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าของทรัพย์ไปได้อย่างไรเช่นในกรณีเจ้าของรถที่ถูกขโมยเอารถไปใช้ในการขนถ่ายยาบ้า เมื่อครั้งหนึ่ง “โทษริบทรัพย์” ได้ถูกนำมาใช้เป็นนโยบายทางการเมืองการปกครองประเทศแล้ว ก็เป็นที่น่าจับตามองว่าต่อไปจะมีการนำ “โทษจำคุก” มาเป็นนโยบายที่บังคับให้อัยการต้องมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาไว้ก่อนในทุกๆ คดีสำนวนนโยบายตามไปอีกด้วยหรือไม่ เรื่องนี้จึงเป็นที่ชวนให้คิดและน่าเป็นห่วงอยู่เช่นกัน

ในท้ายที่สุด มีประเด็นสำคัญอยู่ว่า การออกกฎหมายหรือมาตรการสั่งริบทรัพย์ไว้ก่อนในคดีนโยบายต่างๆ จะถือว่าเป็นการที่ฝ่ายบริหารได้ใช้อำนาจแทรกแซงและก้าวล่วงกระบวนการยุติธรรม (political interference) อันถือเป็นความผิดข้อหาขัดขวางกระบวนการยุติธรรมที่ในต่างประเทศเรียกว่า “obstruction of justice” อีกทั้งยังได้ขัดแย้งต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจอริบไตย (separation of power) ด้วยหรือไม่

เรื่องนี้ฝ่ายบริหารบ้านเมืองก็สมควรที่จะใช้วิจารณญาณให้ถ่องแท้และตระหนักถึงผลเสียหายที่จะตามมาด้วยเป็นอย่างดีเช่นกัน

ประวัติ มะกรวัดนะ

อัยการผู้เชี่ยวชาญ

Source :

มติชน

Date : 30 มิ.ย. 2561

Page : 5

No: 61210257

ศาลเลื่อนสืบพยานรอ‘ครูปรีชา’

กรณีนายปรีชา ไคร์ครวญ หรือครูปรีชา คู่กรณี ร.ต.ท.จรูญ วิมูล หรือหมวดจรูญ พ้องแย่งเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์บิ๊กไบค์ 1 งวดประจำวันที่ 1 พ.ย.60 เลข 533726 จำนวน 1 ชุด 5 ใบ เป็นเงินจำนวน 30 ล้านบาท ต่อมา นายปรีชา เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ร.ต.ท.จรูญ ขอให้ยกฟ้องทรัพย์ รับของโจร และศาลนัดไต่สวนมูลฟ้องนัดแรกเมื่อวันที่ 4 มิ.ย.ที่ผ่านมา นายปรีชา เป็นผู้ถูกไต่สวนรายแรก ซึ่งศาลได้นัดไต่สวนอีกครั้งหนึ่งในวันนี้ 29 มิ.ย.นั้น

เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ที่ศาลจังหวัดกาญจนบุรี นางสาวรัตนพร สุภาทิพย์ หรือเจี๊ยบบิ้น และนางสาวพัชริดา พรหมตา หรือเจี๊ยบพยานปากสำคัญของครูปรีชา มาที่ศาลเพื่อรอขึ้นให้การในชั้นศาล ในส่วนของ ร.ต.ท.จรูญ

และครอบครัว ได้เดินทางมาพร้อมนายสิทธิรา เบี้ยบังเกิด หรือทนายตั้ม นำเอาเอกสารหลักฐานต่างๆ มาเพื่อเตรียมซักค้านเป็นจำนวนมากถึง 2 กระเป๋าใหญ่

นายวรยุทธ บุญวงษ์ใส ทนายความของครูปรีชา เดินทางมาตามลำพัง กล่าวว่า การไต่สวนครูปรีชาเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว วันนี้เป็นการไต่สวนประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์ 4 ปาก เป็นพยานสำคัญกับรูปคดี

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า เนื่องจากครูปรีชาไม่มาศาล ศาลจึงสั่งเลื่อนพิจารณาคดีไปสืบพยานเป็นช่วงบ่ายแทน โดยให้นำตัวครูปรีชามาไต่สวนมูลฟ้องต่อ เนื่องจากยังสอบไม่จบปาก ขณะที่การสอบเจี๊ยบ และเจี๊ยบบิ้น ก็ต้องเลื่อนออกไปด้วยเช่นกัน

Source :

The Nation

Date : 30 JUN 2018

Page :

3A

No :

Court acquits singer Tom Dundee

THE NATION

POLITICAL activist and country singer Thanat Thanawatcharanon was yesterday acquitted of another lese majeste charge, after the court ruled there was no clear evidence he had insulted the monarchy even though he had confessed to the crime.

The Ratchaburi Provincial Court verdict yesterday was the second of four lese majeste cases against the singer.

This case stemmed from a speech Thanat, better known as Tom Dundee, delivered at a red-shirt rally in Ratchaburi province in August 2010.

According to rights defenders iLaw, Thanat turned himself in and acknowledged the charge in 2012.

THANAT

found guilty in his first lese majeste case. Thanat had been indicted on four charges of lese majeste under Article 112 of the Penal Code – the highest number of such prosecutions under the current junta regime, according to iLaw.

The first two charges resulted from YouTube videos posted in 2013 fea-

But he was not detained and legal action was shelved until the prosecutor brought the case to court in January, this year. Meanwhile, he was already serving a jail sentence after being

turing speeches he made in 2009. The first case saw him handed 15 years in jail for three counts of insulting the monarchy but the sentence was reduced to seven years and six months since he had confessed.

Thanat also confessed to charges in the second YouTube video case, where his sentence was reduced by two-thirds to three years and four months. In total, he has to serve 10 years and 10 months in prison, and has so far been jailed for nearly four years since his July 2014 arrest. He was indicted on two more charges while in jail.

In March, the court acquitted Thanat of lese majeste for his political speech in northern Lamphun province in 2010, on the grounds that there was not sufficient evidence.